

PREDIKAN 3 Söndagen efter Trettondedagen 2018

1 Kung 8:41-43, Rom. 1:16-17, Matt.8:5-13

Stor tro

Albert Einstein lär ha sagt att antingen så tror man att det inte finns några mirakler, eller så tror man att allt är ett mirakel.

Om man tror att det vi kan se och ta på är allt som finns, är som att stänga in sig i en mörk skrubb och vägra tror att det finns någonting utanför.

Det finns någonting utanför, det finns mirakler. Einstein som ägnade sitt liv åt vetenskapen och undersökte universums gåta kunde inte stänga in sig själv i någon vetenskaplig skrubb utan insåg att hela vår tillvaro-att vi finns till- är ett mirakel.

Och bakom detta mirakel finns en kärleksfull Gud, som står utanför vår tillvaro, utanför tid och rum, men som ändå är oss närmare än vi anar. Paulus uttrycket det med orden; *Han är inte långt borta från någon enda av oss. Det är i honom vi lever, rör oss och är till.*

Men eftersom vi lever instängda i tid och rum, begränsade av vårt eget tänkande och våra sinnen, kan vi lätt tro att utanför vår materiella tillvaro finns ingenting. Våra liv är en slump och de börjar med födelsen och slutar med döden.

Vårt medvetande sitter i hjärnan och när vi dör slocknar allt.

Detta är fel och vi har alla möjligheter att se att det är fel. Vägen heter tro. Tro på en större värld, tro på Gud, tro på Jesus.

Kung Salomo ber idag att också de som är främmande för hans tro ska få se och uppleva att Gud finns, den Gud som han själv och hans folk tror på. Detsamma kan vi be. Att Gud ska öppna ögonen på oss och våra medmänniskor, så att vi ser

hans storhet, hans kärlek och hans underbara värld, som är så mycket underbarare än vi kan ana.

Templet i Jerusalem byggdes för att människor skulle få en känsla av Guds väldighet och ära. Och för att de skulle kunna komma nära honom. När Jesus mer än 1000 år efter Salomo och hans tempel drev ut månglarna ur templet och skrek åt dem att de hade gjort Guds hus- bönen hus-till en rövarkula-gjorde han det just för att vi människor så lätt förvandlar också tro och förundran till geschäft och kommers. Gud vill besvara våra böner men har vi riktigt insett vad som är bäst för oss? Vi tror att vi vet vad vi behöver och tycker att Gud borde uppfylla våra önskningar. Ofta självupptagna. Vi tror också att vi vet vägen till Gud. Men det vet vi inte. Så länge vi tror att den handlar om vad vi gör och hur vi klarar av våra liv. På Paulus tid var Guds lag den självklara vägen till Gud. Uppfyller man den och håller alla buden, så når man till Gud och hans kärlek och då hör han våra böner. Paulus kom till vägs ände när han insåg att den vägen bara gör oss mer och mer självupptagna och mer och mer hårda och dömande mot andra. När Gud valde att själv komma till världen, när Jesus Kristus levde här, då missade ju Paulus helt och hållet att förstå det. Han ville förtjäna Guds kärlek och visa Gud sina meriter. Nu har han fattat att man inte kan förtjäna Guds kärlek. Man kan alltså inte bli rättfärdig genom gärningar. Det räcker att tro. Men det är svårt att fatta för oss som är så fixerade vid prestationer, vad vi ska göra och hur vi mäter och värderar

oss själva och andra. Gud mäter oss inte. Han värderar oss inte. Han älskar oss.

Det är sanningen och den sanningen insåg Paulus och gav upp alla sina försök att visa Gud hur duktig han var. Det räcker med tro. Det räcker med att öppna sig själv för Guds verklighet. Då kommer han till oss och öppnar sitt rike för oss. Tro handlar inte om att göra utan om att ta emot. Därför är nattvarden så stärkande för tron. Här får vi öppna oss och ta emot. Ingen är värdig och ingen är ovärdig som vill ta emot bröd och vin; Jesu Kristi kropp och blod och allt han har gjort för oss.

I evangeliet idag kommer det en främling till Jesus, en sådan som Salomo bad för en gång när han invigde sitt tempel i Jerusalem.

Det är en romersk officer, alltså en av ockupationsmaktens befälhavare. Om man ska likna det vid något är det som att en nazistisk officer hade kommit till en judisk rabbin och bett om hans hjälp. Han har hört talas om Jesus, kanske till och med hört honom tala eller sett honom bota sjuka. Han visste att Jesus hade en makt som ingen annan har. Han visste också att Jesus inte gjorde skillnad på människor. Han visade Guds kärlek till alla som ville ha den. Han hade hjärta för alla som var utsatta och alla nödställda.

Och den här officeren var verkligen i nöd. Han hade en tjänare som tydligen betydde mycket för honom, som var mycket sjuk. Nu kom officeren för att be Jesus om hjälp. Han visste att han inte var särskilt meriterad eller värdig. Han visste också att en from jude inte gick in i en hednings hus. Det var stora skrankor att komma över. Han vågade ändå. Därför att han hade förstått vem Jesus var. Därför vågar han be om hans hjälp. Han tror att om Jesus bara

säger ett ord så kommer tjänaren att bli frisk, på samma sätt som hans soldater lyder hans order.

Jesus blir förundrad och säger att en så stor tro har han inte mött någon annanstans i Israel. Och den är den tron som öppnar vägen till Gud. Rikets egna barn, de som egentligen borde få plats i himlen, stänger sig själva ute när de inte vill tro på Guds kärlek och hans ofattbara omsorg om oss.

Officeren går hem och finner pojken frisk, skriver Matteus.

Det handlar alltså om att tro på Jesus och lita på honom.

Det handlar om att komma till honom med hela sitt liv, sin sorg, sin nöd och sin glädje.

Och han lyssnar och han vill hjälpa. Det är inte alltid det blir som i evangelierna, att sjukdomar försvinner och problem löser sig omedelbart. Men ibland händer det, och då får vi tecken på och bevis för att Gud älskar oss och vill oss väl.

Inte för att vi har förtjänat det utan för att han älskar oss.

Många av oss kanske tycker att så fungerar det ju inte. Vi ber om hjälp och ingenting händer.

Fortsätt då att be, bulta på himmelens dörr och ge inte upp. För den som söker han finner, och den som ber skall få, och för den som bultar ska dörren öppnas.

Detta får vi tro och detta får vi lita på. Livet är fyllt av sådana tillfällen när tror ställs på prov och jag tror att det är en mening med det. Det finns ingen mening med lidande och sjukdom men genom lidande och sjukdom kan vi komma närmare Gud. Kampen mellan ont och gott kan bli vägen till Gud. För utan lidande och ondska skulle vi redan vara i

himlen, där ingen lidande, inga sjukdomar och ingen död mer
finns, men vi är på jorden, och här pågår kampen.

Men så småningom, när vi lämnar livet på jorden, ska vi nå Guds
underbara värld och se på livet på jorden med nya ögon.

Och se att Gud alltid fanns där och alltid älskade oss.

Amen